

O podgorie și patru trăsături de caracter

1 Împărați 21

David R. Reid

Online începând de la: 22.07.2023, Actualizat: 22.07.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 1 Împărați 21:1-10

Contextul

În 1 Împărați 21 este relatarea inspirată a evenimentelor tragice din jurul unei podgorii. În această relatare găsim patru schițe scurte și succinte ale personajelor din această întâmplare: despre Nabot, proprietarul viei; Ahab, împăratul lui Israel; Izabela, soția lui Ahab; și Ilie, profetul lui Dumnezeu.

Împăratul rău, Ahab, și împărăteasa, Izabela, ademeniseră poporul Israel la idolatrie. Chiar și după ce Ilie i-a învins pe profeții zeului păgân Baal pe muntele Carmel (1 Împărați 18), Ahab nu s-a întors la Domnul. El și-a continuat căile rele în viața sa particulară și ca împărat.

O altă întâmplare despre căile rele ale lui Ahab și ale Izabelei se găsește în 1 Împărați 21. Ahab a vrut să extindă terenurile împărătești pentru palatul său de iarnă din Izreel, dar terenul pe care îl dorea nu era de vânzare. Nabot, proprietarul terenului, nu a vrut să-l vândă, indiferent de prețul pe care i-l oferea Ahab - nici măcar atunci când Ahab s-a oferit să-i dea în schimb o bucată de pământ mai bună (1 Împărați 21.1-3)!

Nabot nu era încăpățânat și nici nu aștepta un preț mai mare. El a avut un motiv foarte bun pentru a refuza să-și vândă via. Conform Legii Vechiului Testament, pământul aparținea Domnului (Leviticul 25.23,24), iar Domnul dăduse familiei lui Nabot un „contract de închiriere perpetuu” asupra aceluia pământ: proprietatea trebuia să rămână în familie și să nu fie vândută niciodată în afara seminției sale. Nabot era un iudeu evlavios, care nu ar fi vândut sau tranzacționat proprietatea familiei sale cu niciun preț. Această proprietate era moștenirea pe care Dumnezeu o dăduse familiei sale în țara promisă.

Cu regret, Ahab era complet indiferent atât față de Legea lui Dumnezeu, cât și față de principiile divine ale lui Nabot. El s-a întors la palatul său și s-a întristat și necăjit (1 Împărați 21.4), pentru că nu a putut obține via lui Nabot! De aceea, împărăteasa Izabela a pus la cale ca Nabot să fie înlăturat printr-un proces fals. Martori mincinoși au afirmat că Nabot l-ar fi trădat pe împărat și a blasfemiat pe Dumnezeul lui Israel. Ce ipocrizie! Izabela, închinătoare la Baal, aplica Legea lui Dumnezeu, care prevedea pedeapsa cu moartea pentru blasfemie! Acest plan ticălos și diabolic s-a încheiat tragic, când Nabot a fost condamnat pe nedrept și ucis cu pietre (1 Împărați 21.5-14).

După ce Izabela a pus să-l ucidă pe Nabot, ea a insistat ca Ahab să intre în posesia viei, pe care și-o însușise prin furt și crimă. Dar tocmai când Ahab a început să se bucure de noua sa vie, a apărut Ilie. Dumnezeu îi dăduse profetului său o nouă însărcinare: Ilie trebuia să vină încă o dată înaintea lui Ahab și să-l înfrunte (1 Împărați 21.15-18).

Observă cum Dumnezeu descrie locul, în care urma să aibă loc întâlnirea: în „via lui Nabot”, nu în „via lui Ahab”! În ochii lui Dumnezeu, acest pământ era încă via lui Nabot. În via lui Nabot, Ilie a vestit judecata definitivă a lui Dumnezeu asupra lui Ahab, a Izabelei și a întregii lor familii (1 Împărați 21.19-24).

Să analizăm mai îndeaproape trăsăturile de caracter ale lui Nabot, Ahab, Izabela și Ilie. Vom învăța lecții spirituale despre natura umană care este ascultătoare față de Cuvântul lui Dumnezeu sau care se răzvrătește împotriva autorității Cuvântului lui Dumnezeu. Vom vedea, de asemenea, cum Dumnezeu își duce la îndeplinire planurile Sale de binecuvântare și de judecată.

Învățăături

1. Dumnezeu îngăduie ca oameni nevinovați să sufere

Sărmanul Nabot! Ce făcuse el, ca să merite un tratament atât de groaznic? El se supusese Legii lui Dumnezeu. Făcuse ceea ce trebuia și totuși a fost prins în capcană și păcălit de împărăteasa cea rea. A fost condamnat pe nedrept și ucis cu pietre - o soartă teribilă! Și de ce? Ce ne învață Biblia aici?

Biblia ne învață, printre altele, că oamenii nevinovați trebuie uneori să sufere.

Ea ne învață că uneori oamenii suferă din cauza propriilor greșeli, a unei judecăți proaste din partea lor sau din cauza propriului păcat. Dar, uneori, Dumnezeu permite ca suferința să intre în viața unei persoane, pentru că așa vrea El. 1 Împărați 21 ne revelează adevărul că Dumnezeu permite suferința și, adesea, nu știm de ce. Uneori vedem binele, pe care îl aduce o perioadă de suferință, dar nu întotdeauna. Totuși, ca credincioși, putem fi siguri că, dacă suferim de dragul neprihănității, vom fi răsplătiți în ceruri: „Căci, dacă suferim împreună cu alții, vom fi și proslăviți împreună cu ei” (compară cu Romani 8.17).

Suferi tu pentru că cineva te-a jignit sau chiar ți-a făcut ceva? Poate că ți-ai pierdut locul de muncă sau nu ai fost promovat din cauza stilului tău de viață și a principiilor creștine. Du crezi că ești nevinovat și că nu ai făcut nimic rău. Îl iubești pe Domnul și ai vrut doar să-L urmezi și să faci ceea ce trebuie. Te-ai încrezut în Domnul și te-ai rugat cu fervoare pentru asta, dar situația nu s-a schimbat. De ce a permis Dumnezeu să se întâmple acest lucru?

Noi nu știm. Nu știm întotdeauna de ce Dumnezeu permite ca poporul Său să sufere, dar din acest pasaj și din relatările despre viața lui Iov, de exemplu, știm că oamenii evlavioși suferă uneori.

Mulți factori pot juca un rol în acest sens. Numai Dumnezeu cunoaște întregul tablou. Dar un lucru pe care îl știm cu siguranță este că, atunci când trebuie să suferim, ar trebui să ne străduim să fim credincioși, așa cum a fost credincios Nabot! Domnul Isus spune: „Ferice de cei persecutați pentru dreptate, pentru că a lor este Împărăția cerurilor. ... Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri” (Matei 5.10-12). Nu ceda! Nu te înfuria și nu te amărî! Rezistă! Fii credincios! Vei fi răsplătit!

2. Plăcerile păcatului sunt de scurtă durată

Cât timp s-a bucurat Ahab de via lui Nabot? Pentru un singur verset! Și atât! Nu a trecut mult timp până când profetul Ilie a apărut pe scenă. După ce Ahab l-a auzit pe Ilie anunțând

judicata lui Dumnezeu asupra lui și a casei sale, el nu s-a mai putut bucura de viața sa dobândită pe nedrept.

Ești tu probabil implicat într-un fel de păcat? Poate într-un păcat secret, despre care nu știe nimeni altcineva? Cu toate că știi că este greșit, nu vrei să renunți la acel păcat, pentru că îți place? Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că putem găsi plăcere în păcat, dar că această plăcere durează doar o perioadă scurtă de timp. La fel ca în cazul viei lui Ahab, plăcerea trecătoare se va sfârși brusc. Moise a știut acest lucru și „a ales mai degrabă să sufere răul cu poporul lui Dumnezeu, decât să aibă {doar pentru o scurtă perioadă de timp} plăcerea trecătoare a păcatului” (Evrei 11.25).

De ce vrei să aștepti până când judicata lui Dumnezeu va veni în viața ta din cauza stilului tău de viață păcătos? Hotărăște-te acum să te îndepărtezi de păcatul tău, pentru că Biblia ne învață că „savurarea păcatului” durează doar o perioadă foarte scurtă de timp!

3. Oamenii sunt responsabili pentru propriul lor păcat

Cuvântul Domnului către Ahab prin Ilie a fost: „Așa zice Domnul: «Ai ucis și ai luat în stăpânire?»» (1 Împărați 21.19). Ahab nu a putut spune: „Nu eu. Izabela a făcut-o. Eu nu știam nimic despre asta!”. Nu. Dumnezeu l-a făcut pe Ahab responsabil pentru uciderea lui Nabot și pentru furtul viei. Chiar dacă Izabela a pus la cale uciderea lui Nabot (1 Împărați 21.7-14) și l-a „incitat” pe Ahab la păcat (1 Împărați 21.25), Dumnezeu l-a făcut responsabil pe Ahab! În calitate de împărat, Ahab avea responsabilitatea de a se asigura că dreptatea domnea în împărăția sa, iar el a fost departe de a împlini această responsabilitate. El însuși a păcătuit și a închis ochii la păcatele altora - iar acest lucru în sine a fost un păcat! Deși Izabela l-a îndemnat să facă acest lucru, Biblia spune că Ahab „s-a vândut ca să facă ce este rău în ochii Domnului” (1 Împărați 21.25). Oamenii sunt responsabili pentru propriile păcate.

În zilele noastre, este obișnuit să dăm vina pe toată lumea și pe orice pentru greșelile personale, cu excepția propriei persoane¹: „Este vina originii mele!”, sau „Am avut o copilărie nefericită”, sau „Am crescut într-o familie destrămată”. Oamenii încearcă adesea să își scuze păcatul personal dând vina pe alte persoane sau pe greutăți psihologice. Deși poate exista un oarecare adevăr în aceste circumstanțe, Biblia ne învață că fiecare este responsabil pentru propriile păcate.

În vremea lui Ezechiel, iudeii au încercat să dea vina pe strămoșii lor pentru păcatele lor. Dar în Ezechiel 18.4, Domnul atribuie în mod clar responsabilitatea și vina celor care au comis păcatul: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri”. Oamenii sunt responsabili pentru propriile păcate.

4. Nu este niciodată prea târziu să te pocăiești

După ce Ilie a anunțat judicata lui Dumnezeu asupra lui Ahab, Ahab s-a căit (1 Împărați 21.20-27)! Uimitor! Ahab chiar s-a căit și s-a smerit înaintea Domnului! Cu regret, această căință a fost doar temporară.

Deși Dumnezeu, în omnisciența Sa, știa că schimbarea de inimă a lui Ahab nu va dura mult timp, Domnul a onorat căința lui! El i-a spus lui Ilie că va amâna judecata Sa asupra casei lui Ahab până după moartea acestuia (1 Împărați 21.28,29). Toate profețiile de judecată menționate în 1 Împărați 21 s-au împlinit, dar sfârșitul definitiv al casei lui Ahab a fost amânat cu aproximativ doisprezece ani.

La fel cum Dumnezeu a răspuns la căința lui Ahab, El va răspunde rugăciunii noastre atunci când ne mărturisim greșeala și ne întoarcem de la păcat. Poate că tu gândești că este deja prea târziu. Poate gândești că ai mers prea departe și că Domnul nu te va asculta niciodată. Observă că Dumnezeu l-a ascultat chiar și pe ticălosul Ahab, atunci când s-a întors de la păcatul său.

Dacă nu ești încă un credincios, să știi că Domnul Isus a murit pentru tine. Chiar dacă „plata păcatului este moartea, însă darul de har al lui Dumnezeu este viața eternă în Hristos Isus, Domnul nostru” (Romani 6.23)! Nu este prea târziu să te pocăiești! Încrede-te în Domnul Isus și în moartea Sa răscumpărătoare de pe cruce, iar El îți va îndepărta păcatele.

Dacă ești un credincios și găzduiești păcatul în viața ta, nu ar trebui să te scuzi! Recunoaște și mărturisește păcatul și întoarce-te de la stilul tău de viață păcătos. În 1 Ioan 1.9 spune: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate”. Ce promisiune minunată! Nu este niciodată prea târziu să te pocăiești!

Aplicații practice

1. Care ar fi prețul tău?

Pentru câți bani ai face un compromis? Imaginează-ți câți bani ar fi putut câștiga Nabot, dacă ar fi vândut împăratului via. Ahab era dispus să plătească o mulțime de bani! Dar Nabot nu a vrut să vândă, pentru că era greșit să vândă via.

Imaginează-ți că cineva te presează să înșeli sau să reduci standardele - de exemplu, la locul de muncă sau la declarația de impozit. „N-aș face niciodată așa ceva!”, spui tu. Dar imaginează-ți că ți s-ar oferit o promovare sau un bonus mare, sau că ai putea economisi mult impozit dacă ai ceda „doar puțin”. Ce ai face atunci? Pentru câți bani ai face acest lucru?

Avem noi, în calitate de creștini, un „preț”? Sau rămânem fermi și ne păstrăm principiile și convingerile noastre? Să fim ca Nabot. Să fim ascultători față de Domnul și de Cuvântul Său - indiferent de cât ne costă!

2. Nu fii o femeie ca Izabela!

O întrebare pentru femei: Ești o femeie ca Izabela? Sunt sigur că ai răspunde imediat: „Nici vorbă! Eu sunt o credincioasă!”. Izabela a avut o mare influență asupra lui Ahab și chiar și astăzi soțiile pot avea o mare influență asupra soților lor. Soțiile pot exercita o influență pozitivă, încurajatoare asupra soților lor, spre binele lor - sau pot exercita o influență negativă.

Ele își pot împinge soții să facă compromisuri sau să ia decizii greșite. Soțiile își pot descuraja treptat soții de la a-L urma pe Domnul. Izabela ar fi putut spune: „Ahab, nu avem nevoie de via lui Nabot - avem destul pământ”. Dar nu, ea i-a spus lui Ahab să se rușineze că este atât de laș și nu ia pur și simplu proprietatea în mod ilegal!

Gândește-te puțin la asta. În calitate de soție creștină, ești uneori o influență negativă? Sau îți influențezi soțul să trăiască în mod corect și să devină din ce în ce mai mult un om al lui Dumnezeu? Nu fi o soție ca Izabela!

3. Îți poți recăpăta curajul

Îți amintești cât de curajos a fost Ilie, când i-a înfruntat pe profeții lui Baal pe muntele Carmel? Cu regret, după această mare victorie, Ilie a fugit. Se temea pentru viața lui, deoarece Izabela a amenințat că îl va ucide. Această amenințare a fost făcută în Izreel. Dar Ilie s-a întors chiar în locul unde Izabela își exercita puterea: la Izreel. El primise o nouă însărcinare de la Dumnezeu și își recăpătase încrederea și curajul în Domnul.

Îți este teamă să recunoști că ești creștin? Când ai devenit credincios, ai spus tuturor, dar acum ți-ai pierdut curajul și încrederea? Poate că cineva a râs de tine sau te-a amenințat. Poate ți-e teamă că nu-ți poți apăra credința suficient de bine. Ți-ai pierdut curajul.

La fel ca Ilie, și tu îți poți recăpăta curajul. În Iacov 5.17 se spune că Ilie era „un om cu aceeași fire ca noi”. El nu avea niciun avantaj special și nu era un supra-erou! El era un om foarte obișnuit. El a fugit speriat, atunci când nu s-a bazat pe deplin pe Domnul pentru protecție și putere. Dar când s-a bazat din nou pe Domnul, curajul său s-a întors!

În 2. Timotei 1.7 se spune: „Dumnezeu nu ne-a dat un duh de timiditate, ci de putere și de dragoste și de chibzuință”. Dacă ne este teamă să arătăm credința noastră vecinului nostru, colegului de scaun în avion sau colegului de serviciu, înseamnă că nu ne bazăm sută la sută pe Domnul. Bazează-te pe puterea Domnului și îți vei putea recăpăta curajul!

4. Nu te mira când oamenii te urăsc

În 1 Ioan 3.13 citim: „Nu vă mirați, fraților, dacă vă urăște lumea”. Vedem adevărul acestui verset din Noul Testament în viața lui Ilie. De-a lungul domniei lui Ahab, Ilie a încercat să-l ajute pe Ahab să se întoarcă la Domnul, dar Ahab i-a spus lui Ilie că el „tulbură pe Israel” (1 Împărați 18.17) și l-a numit „vrăjmașul” său (1 Împărați 21.20). Ahab și Izabela îl urau pe Ilie!

Domnul Isus spune: „Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât mai înainte decât pe voi. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales din lume, de aceea vă urăște lumea” (Ioan 15.18,19). Noi suntem altfel! Noi nu suntem ca oamenii care se opun lui Dumnezeu. Noi îi irităm și îi enervăm pe oamenii care Îl resping pe Domnul. Noi nu aparținem acestui grup!

Desigur, ar trebui să fim atenți să nu le dăm oamenilor un motiv să ne displacă! Nu ar trebui să ne complăcem și să fim îndreptățiți de sine în modul în care ne trăim credința! Dar chiar

dacă suntem amabili și încercăm să-i ajutăm, mulți necredincioși nu ne vor plăcea. Așa cum lumea L-a urât pe Domnul nostru, tot așa ne va urî și pe noi. Nu fiți surprinși dacă vă vor urî!

Tradus de la: [Ein Weinberg und vier Charakterskizzen](#)

Titlu original: „Vignettes From A Vineyard”

Sursa: www.growingchristians.org

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Nota redacției: Deja Adam respinsese vina în Grădina Eden: „Dumnezeu a zis: ... Ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit să nu mănânci?» Și omul a spus: «Femeia pe care mi-ai dat-o, ea mi-a dat din pom și am mâncat» (Geneza 3.11,12).